

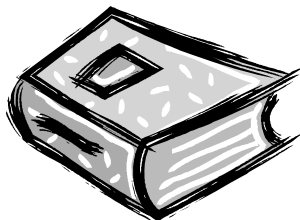
63

Tábor Drnovka, putovní tábor Slovinsko ...

XVII. ROČNÍK ŘÍJEN 2012

OBSAH

Drnovka-skauti – Čára	3
Drnovka-skautky – Skřítek	4
Drnovka-vlčata– Špunt	5
Drnovka-světlušky – Kiki	6
Slovinsko – Haník	8
Triglav – Kuba	11
Šumavský vandr - Sporták	13
Výprava na Karlštejn – Panda	15
Výprava do Kdyně- Kulich	16
Světlušky v Kašperských Horách – Kiki	18
Oldskautské brigády na Březníku – Koza	20

Drnovka 2012 – skauti

Je již neochvějnou tradicí, že prvních 14 letních červencových dnů tráví příchovičtí skauti na oblíbeném tábořišti na Drnovce. Ani letošek nebyl výjimkou a již na stavbě tábora se sešlo osm skautů – Vašek, Jindra, Vojta, Kapitán, Langoš, Robin, Pepa a Adam. Hned na úvod tábora tyto řady ještě rozšířili nově příchozí vlčáci Jirka, Líza, Kuba a Honzík, po táboře již řečený Ninja.

Program byl jako každý rok rozmanitý, zaměřený na všemožné skautské oblasti od výprav, sportů až po různé vědomostní soutěže. Nechyběla ani etapová hra, kdy skauti první týden společně se skautkami putovali po neznámé mapě plné nástrah v podobě medúz či minotaurů až ke kýženému cíli, který představovalo slavné a bohatstvím překypující ztracené město

Atlantida. Nechyběla ani práce s úspěšně zaběhnutými novými stezkami. První stupeň, Cestu země, úspěšně splnili Pepa a Adam, přes druhý stupeň, Cestu vody, se pak zdárně přenesl Jindra. Adam vše korunoval splněním výzvy Noční bdění, Jindra si pak úspěšně troufl na výzvu Výsadek. Nováčkovskou zkoušku se podařilo splnit Ninjovi, Jírkovi a Kubovi, kteří se již v září vydají na Cestu země. Oblíbenost si mezi kluky též získala karetní hra spojená se stezkou – Sacculus, pro jejíž potřeby si při rukodělkách vyrobili měšce na kamínky. Rekordy pak padaly i v plnění odborek, o které byl letos nebyvalý zájem. Za to vše patří skautům velká pochvala.

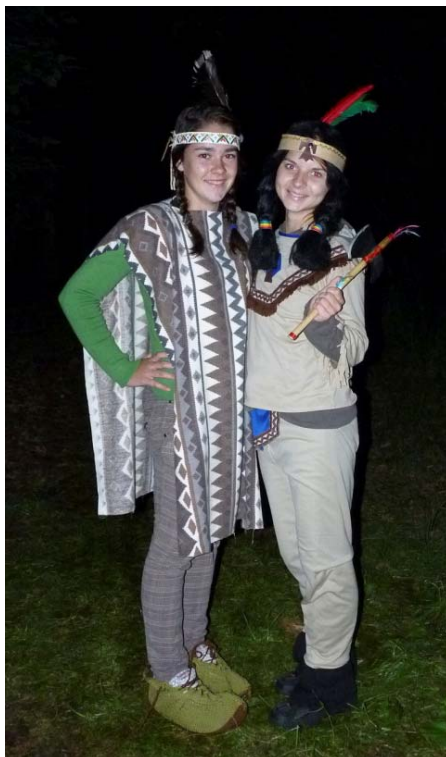
Samozřejmě jsme vyráželi i do přírody mimo tábor. Na celodenní výpravu jsme se letos vypravili až na daleký vrch Čerchov, přičemž jsme si samozřejmě částečně vypomohli dopravními prostředky. Tradičně jsme pořádali výjezdy na koupání do Ptenína, díky ochotným rodičům Maggy a Nudle byl připraven traverz, nechybělo ani softballové utkání proti skautkám. Velkým zážitkem pak pro kluky byla zajisté návštěva skautů z Holandska, se kterými absolvovali pár fotbalových utkání a taktéž jimi připravený holandský den.

Co říci závěrem. Píši příspěvek o táboru snad každoročně, takže se zajisté budu opakovat. I letošní tábor se podle mě vydařil a již nyní se jistě všichni těšíme na další.

ČÁRA

Tábor skautek

Nenapadá mě slovo, kterým bych definovala letošní tábor. Byl totiž jiný, zvláštější než jindy. Zúčastnila se ho jen část oddílu skautek a to ještě jen na poloviční dobu. Tato výjimečná situace nastala proto, že kromě klasického tábora na Drnovce nás čekalo v srpnu ještě jedno obrovské dobrodružství, a to putovní tábor ve Slovinsku. Ale začnu pěkně popořadě: První prázdninovou sobotu se skautky sjely do ještě nekompletního tábora, aby přiložily ruku k dílu všude, kde bylo třeba. V neděli dorazil i zbytek účastníků a program se rozjel v plném proudu. Skautky společně se skauty soutěžily v celotáborové hře

Potopa, která byla situována do období starověkého Řecka. Kromě zápolení v etapách hrály softball, navštěvovaly naše oblíbené koupaliště v Pteníně, vydaly se na celodenní výlet do nově zrekonstruovaných klatovských katakomb nebo pekly kokrháče. U slavnostního táborového ohně, který se konal netradičně již v prvním táborovém týdnu, složily svůj skautský slib Miki a Perníček. Týden utekl jako voda a byl tu poslední večer, kdy jsme si za setmění připomněly den po dni právě končící tábor a v dojemné chvílce se rozloučily s dlouholetými skautkami přecházejícími do roverského kmene – Pavi, Bery a Jehli. Ale protože poslední večer je třeba si náležitě užít, pokračovaly holky rovnou na táborové Disko-tryško. Pro ostatní návštěvní neděle znamenala pro skautky den odjezdu. Nikomu se domů nechtělo.

Za skautky Skřítek

Vlčata na táboře

Jako každý rok se i letošních prvních 14 dní v červenci vydalo naše středisko tábořit na Drnovku a tam samozřejmě nemohla chybět vlčata, která jsou bezpochyby tou nejživější složkou tábora. Díky nim totiž na táboře nemáte absolutně žádnou šanci se ulejšvat, ba dokonce nudit. I letos se vlčat sešla nemalá skupina v celkovém počtu 14 kusů. Ne všem bohužel zdraví přálo užít si celý tábor. Dvě vlčata na tábor dorazila s rukou v sádře. Kocour s ní absolvoval celý tábor, Jára jen prvních pár dní. Jogurta a Divočáka zas během tábora skolila viróza. Ostatní naštěstí tábor prožili ve zdraví a bez závažnějších zranění. Na začátku tábora jsme se rozloučili s Lízátkem, Jiříkem, Honzíkem a Kubou, kteří již tábor absolvovali jako skauti.

V etapové hře spolu se světluškami bojovali za slávu Říma, kdy každá družinka pod patronátem svého boha získávala území, a tak všichni společnými silami rozšiřovali římské impérium, které nakonec dosáhlo nebyvalých rozměrů.

Mimo celotáborovou hru byla pro vlčata připravena spousta dalších aktivit, jako například oblíbené plnění odborek a bobříků, výpravy do blízkého okolí, tradiční průzkum pohádkového lesa nebo netradiční zážitek v podobě traverzu přes kačerský lom. Co by to bylo za léto bez pořádné kupačky, takže nesmělo chybět dovádění v Drnovce, Bukováku nebo v poněkud luxusnějším Ptenínském koupališti. Nejen pro nováčky, z nichž Kocour, Želva, Jára a

Voják si splnili svůj vlčácký slib, byl určitě tábor plný silných zážitků a už teď se jistě stejně jako ostatní těší na ten následující.

Špunt

Světlušky na táboře

V neděli 1. července jsme s Haníkem přivítaly na Drnovce 13 světlušek s rodiči, z toho pro pět z nich to byl první tábor. Úspěchem je, že všechny vydržely až do konce a navíc se některým ani nechtělo

domů. Můžeme se tedy pochválit a po vzpomínání světlušek na tábor (při prvním zářijovém spaní) ho ohodnotit na jedničku.

Na přípravu etapové hry jsme navázaly spoluprací s vůdci vlčat a rozhodli se porovnat síly vlků a světlušek. Vrátili jsme se v čase – do dob starého Říma a proměnili se v římské bohy a válečníky. Šest římských legií tvrdě bojovalo a sbíralo platidla, za která si nakupovala území. Na závěr se všichni vydali na putování a čekala je bohatá hostina, kterou Drnovka dlouho nezažila (možná ani nezažije). Z etap se světluškám nejvíc líbila výroba obětních oltářů, římské hry, jízda ve vovech, příprava štítů a přechod přes nepřátelské území v tzv. formaci.

Tradičním táborovým programem je lovení bobříků. Ani letos nebylo neúspěšné. Celkem jsme předaly 60 bobříků a nejlepší lovkyní se stala nejstarší Lucka, která jich získala 9. Úspěšné jsme byly i v plnění světýlek a luceren, kterým jsme věnovaly každou volnou chvíli a každý polední klid. Dvě nejstarší světlušky - Lucka a Lišče - zvládly těžké zkoušky a na kroji se můžou pyšnit Třemi kapkami rosy.

Večery jsme trávily čtením knížky Heidi, děvčátko z hor a podařilo se nám ji přečíst úplně celou. Příběh malého děvčátka je zaujal natolik, že vydržely poslouchat někdy i celou hodinu.

Světlušky měly velké štěstí, že na louce u Drnovky se objevil jejich starý kamarád Zvonečkový panáček, kterému mohly napsat dopis, postěžovat si nebo mu svěřit nějaké tajemství a on jim odepsal a poradil s trápením. Dopisovat si

s panáčkem využila většina světlušek a moc se jim to líbilo.

Co dodat? Tábor se vydařil, s Haníkem jsme „ustály“ všechny drobné i větší problémy a doufáme, že světlušky budou mít na co vzpomínat.

Kikina

PUTOVNÍ TÁBOR SLOVINSKO 2012

Ve dnech 3. – 13. srpna se 43 členů našeho skautského střediska (skauti, skautky, RR a RS, oldskauti, neskauti Renča, Kuba Kája a děti Viki a Jára) vydalo putovat po Slovinsku. Na těchto skvěle strávených deset dní se ovšem začínáme chystat už na podzim 2010: je potřeba vybrat nejhezčí místa, najít nejlepší nabídku autobusového dopravce, dohodnout se na způsobu stravování, rezervovat nocležiště a zajistit asi dalších tisíc zdánlivě nepodstatných věcí.

Vyrážíme v pátek ráno žlutým autobusem... Prvním místem, které navštívujeme, je kemp v německém Berchtesgadenu, odkud vyrážíme k jezeru Königsee a k vyhlídce nad ním. Večeříme poslední domácí jídlo, v noci zažijeme první a poslední vydatný déšť a ráno již vede naše cesta doslova až do oblak, totiž na Orlí hnízdo, místo s fantastickým rozhledem na okolní hory a jezera. Další dny patří už jen Slovinsku: navštívujeme soutěsku Vintgar, která nás okouzluje průzračnou vodou tyrkysové barvy a závěrečným vodopádem, dále jezero Bled, uprostřed kterého neustále přitahuje naši pozornost ostrůvek s malebným kostelem. Koupeme se v tomto jezeře ohřátém termálními prameny a někteří podnikají i procházku po okolí.

Nezapomenutelnou podívanou nám poskytuje výhled z hory Vogel: pod sebou Bohinjské jezero, před sebou v dáli nejvyšší hora Slovinska Triglav (2864 m.n.m.), na níž v tu chvíli vystupovala nejodvážnější a nejzdatnější skupinka naší velké výpravy. Chvála jim!

Úterý se nese ve znamení návštěvy slovinských skautů na jejich tábořišti uprostřed Triglavského národního parku s překrásnou, ale ledovou řekou Sočou, lesy a horami. Čeká nás zde společná večeře a také společná hra pro české i slovinské skauty, kde mimo jiné poznávají obecné dějiny obou našich zemí. Jako odměna se podává místní skautská specialita- banány s čokoládou pečené v popelu! Všem moc chutnalo.

Příští dva dny trávíme u moře. Cestou se ještě stavujeme v rodišti bílých koní-lipicánů a nakupujeme přšut ve vyhlášené přšutárně v Lokvi. Konečně jsme na pláži, opalujeme se, odpočíváme. Mezi tím vším lenošením vyrážíme jedno dopoledne do blízkého přímořského městečka Piran. Opouštíme moře, střídají ho krápníkové jeskyně- Škocjanské a Postojenské – pýcha Slovinců. Není se co divit, i nám se velmi líbily.

Co by to bylo za návštěvu nevelkého Slovinska, kdyby na našem seznamu navštívených míst chybělo hlavní město-Lublaň, respektive jeho historické jádro. To je, jak se ukazuje, docela malé (pro nás, jejichž hlavním městem je Praha), a proto se najde spousta času utratit zbytek kapesného v kavárně, u Mc Donalda, za suvenýry nebo za něco na sebe...

Je sobota večer a náš dlouho připravovaný podnik končí. Zůstávají ale zážitky a velká část letošních účastníků začíná žít naději na další společně strávené chvíle v některé z dalších zemí Evropy.

Co se vám na táboře nejvíce líbilo, z čeho jste měli největší zážitek (vybrané komentáře účastníků):

„Orlí hnízdo. Chata s ohništěm a samotou v Pokljuce. Počasí. Vyhlídka ze citadely na město Piran.“

„Pobyt v Julských Alpách. Vyhlídky z Orlího hnízda a hory Vogel (včetně následného sestupu). Pobyt u moře. Beach volejbal.“

„Koupání, vyhlídka z Vogelu, JEZERO BLED, tábor slovinských skautů, Soča“

„MC Donald v Ljublaně“

„Dobře připravený program, obecně výpravy, jeskyně, jezera“

„Večeře v rybí restauraci“

„Nej. vrchol Slovinska“

„Hora Vogel s následným sestupem. Městečko Piran a následný odpočinek u moře.“

„Jízda červeným autobusem na Orlí hnízdo a výhled z něj“

„Krajina, jezera, jídlo z mořských plodů, moře, řidičské a hudební umění pana Karla“

„Moře!“

„Jezero Bled, koupání v Soči“

„Koupat se v teplém jezeru v obležení s horami“

„Toho je víc.. ale hodně mi bavil volejbal.. ;)“

„Jeskyně“

Zde jsou země, které navrhuje navštívit při příštím putovním táboře: Itálie, Slovensko, Francie, Španělsko, Portugalsko, USA, Severské země, Holandsko, Chorvatsko

...tak se všichni inspirujme...a zavzpomínejme

Díky a obdiv patří zejména organizátorům a řidičským dovednostem pana řidiče Romana.

Haník

ZDOLÁNÍ HORY TRIGLAV

Bylo 6. 8. 2012 a my jsme za sebou měli 3 dny plných zážitků a poznávání na táboře „Slovinsko 2012“. Hlavním cílem tohoto dne pro menší skupinku účastníků tábora bylo zdolat Triglav- 2864 m.n.m. (nejvyšší horu Slovinska). Výpravy se účastnili: Rajče, Šat, Sport'ák, Křoví, Špunt a já (Kuba). Pro Sport'áka, Křovího a Špunta to začalo už den před výstupem, kdy je večer Koza odvezl na parkoviště pod Triglav, odkud jsme ráno společně měli vyrazit.

Ráno jsme vstávali cca ve 4:20, dali si menší snídani a Koza nás odvezl také na parkoviště pod Triglav, kde jsme se setkali se Sport'ákem, Křovím a Špuntelem, kteří přespali v lese nedaleko parkoviště. Samotný výstup začal v 5:00 ve výšce cca 1300 m.n.m.. První hodina výstupu byla lesní vcelku upravenou cestou, kde jsme začali potkávat i první turisty se stejným záměrem jako my, a to vylézt

na Triglav. Po první hodině chůze jsme opustili lesní cestu a začala cesta kamenitá, která nás neopustila až pod vrchol. V 7:00 jsme viděli první panoramata s východem slunce a všichni jsme měli jasno, že to dnes bude úspěšný den, o to víc, když pak Sport'ák zahlédl kamzíky kteří se nedaleko nás proháněli. První záchytný bod naší cesty byla chata Vodníkovo dom (1817 m.n.m), kde jsme se trochu občerstvili, nabrali síly a vydali k rozcestí, které bylo cca půl hodiny od chaty. Na rozcestí jsme rozhodovali, zda zvolit kratší a těžší cestu, nebo delší s lehčí obtížností výstupu. Zvolili jsme lehčí obtížnost výstupu a vyrazili na druhý záchytný bod výstupu, a to na chatu Triglavský dom (2515 m.n.m). Na chatu jsme dorazily kolem deváté hodiny a už částečně vysílení jsme se najedli, uvařili čaj a to hlavní- nabrali sílu na finální výstup. Finálního výstupu jsme se účastnili pouze já (Kuba), Rajče, Šat a Špunt. Křoví se Sport'ákem trpí závratěmi, a tak jim po konzultaci s jinou výpravou z ČR, kterou jsme na chatě potkali a která už slezla vrchol, bylo doporučeno, aby nechodili, pokud trpí závratěmi. Chvilku jsme to ještě probírali a uznali, že mají pravdu, a tak Sport'ák s Křovím zůstali na chatě a my jsme vyrazili. Nevypadalo to nejpříznivěji, neboť byla mlha a vrchol nebyl ani vidět, ale my jsme se nevzdávali a šli dál. Po zdolání malého Triglavu začal vát vcelku silný vítr a mlha pomalu mizela. V tu chvíli nás zalil optimismus a dobrá nálada, a tak jsme pokračovali po hřebenu až na vrchol, kam jsme dorazili cca kolem půl dvanácté.

Na vrcholu byla místo vrcholového kříže malá budka, kde jsme udělali foto a pokochali se výhledem. Pak přišlo na sestup zpět k chatě, který byl velice náročný hlavně na kolena a závratě, neboť se chvílemi šlo po hřebeni o šířce tak 50 cm. Bohužel vše nedopadlo tak růžově, a Špunt začala mít kousek od chaty problémy s kolenem, a tak nás polil pot, že to není vůbec dobré. Nakonec jsme do chaty došli, dali si jídlo a pití a částečně ošetřili bolavé Špuntovo koleno. Cesta dolů byla velice náročná a zraněné koleno se hořšilo, a tak byla cesta i zdlouhavá.

Nakonec jsme všichni cestu dolů zvládli, i když Špunt s velkými bolestmi, a za to měl u všech zasloužený respekt.

Kuba

Šumavský vandr

Historicky třetí Šumavský vandr se uskutečnil v nádherném, letním, sluncem a teplem prosluněném kraji šumavských hor. V zemi, kde příroda tvoří nádhernou, ale i drsnou divočinu, stvořenou přesně pro silné a odhodlané členy RR, oldů a jejich milé. Proto jsem se rozhodl vynechat válení se na koupališti i další letní aktivity a spolu s ostatními účastníky se vydal na objevování a pokořování šumavských vrcholků, jezer, vesnic a jak se později ukázalo i místních velmi útulných restaurací.

Jako každý rok jsme se sešli na přeštickém vlakovém nádraží v celkem uspokojivém počtu zkušených borců jako jsou: zakladatel, plánovač a pravidelný účastník bratr Čára, z předchozích vandrů zkušený a zatím neporažený v pravidelné vandrovské etapové hře (pochybuji, že ho kdy někdo porazí) bratr Čudla a dva nováčkové (pouze v šumavských vandrech !) já a Kikina. Později se k nám přidala vandry ostřílená sestra Skřítek a její přítel Pavel.

Cesta vlakem probíhala v poklidu a všichni už se těšili na první vandrovskou zastávku v hraničním městě zvaném Alžbetín, kde proběhla zahajovací snídaně v místní nádražní restauraci. Pravda, ceny spíše odpovídaly platům našich německých sousedů, ale ani to nás neodradilo se pořádně posilnit na první bod našeho vandru, kterým byl náročný a dlouhý výstup na Polom a poté sestup k jezeru Laka (nutno podotknout, že hlavní adept na titul ve vanrovské etapové hře Čudla se zde ujal vedení).

Spokojeni a posílení ranní snídaní jsme se vydali na cestu. Čudla mezitím stihl podpořit zdejší pohraniční Veitnamské obchodníky-zřejmě mu váha jeho krosny připadala malá, a tak si tam přidal o kilo na víc, ale jak se později ukázalo, nebyl to zas tak špatný nápad. Bylo vidět, že už má pár vandrů v nohách. Cesta na Polom probíhala v poklidné a velmi horkým letním dnem okořeněné náladě. U vrcholku hory jsme rozbalili své svačiny z domova a kochali se nádherným výhledem na šumavské okolí. Následoval sestup k jezeru Laka, byl to trochu šok pro nohy, které šly přes dvě hodiny jen do kopce, ale ukázalo se, že přeci jen jsou všichni ostřílení vadrovníci a jen tak je něco

neskolí. U jezera Laka jsme se naobědvali a poté se vydali na poslední bod tohoto dne zvaný stará Hůrka, u kterého se nacházelo nouzové nocoviště, kde jsme postavili stany a přesпали. Ale nebyl by to vandr, kdybychom se mezitím nezastavili v místní restauraci v nedaleké vesničce (spíše osadě) zvané Nová Hůrka, kde Čudla hrdě potvrdil svoje vedení a nemělo cenu ho dále v jeho výkonech sledovat a počítat.

Druhý vandrovský den začal ve znamení slunečného dne, doprovázený bzucením čmeláků a cvrlikáním místního ptactva uprostřed šumavských luk, kde se nacházelo naše nouzové nocoviště. Noc byla bez mráček a plná hvězd, takže ani nemělo cenu stavět stan, a tak jsem spal pod širákem. Ráno jsme se pozdravili s našimi dalšími členy (Skřítkem a Pavlem), kteří nás dohnali někdy v noci, když už jsme spali a vydali se směr Prášily. Po cestě jsme se vyfotili u pouhých základů kostela v zaniklé vesnici Stará Hůrka a pokračovali v cestě, která byla přímo poseta houbami, až mi bylo skoro líto je tam nechat. Tempo, které jsme nasadili, se zdálo být všem optimální až na Čudlu, kterého nejspíše popoháněla vidina malebného prostředí Příklad, a tak se nám začal neustále vzdalovat, až na konec úplně zmizel. Po příchodu do obce Prášily jsme začali s prohlídkou zdejší výstavy fotografií s historickou i dnešní tematikou Příklad. Za tu dobu nám vyhládko, a tak jsme se vydali k pravidelné vandrovské zastávce, restaurace U Michala. Po cestě jsme objevili Čudlu v místní cukrárně, jak navyšuje svůj náskok v etapové hře a upevňuje si své dosavadní prvenství. U Michala jsme se nasytili výborným obědem a nabyli síly na závěrečný a náročný výšlap na Poledník. Kikina i Skřítek, jak se ukázalo, měly sil o něco více než mi ostatní, a tak se vydaly na Poledník s předstihem. Nám ostatním trvalo ještě nějakou tu chvíli, než jsme usoudili, že sil máme dost a vydali se také na cestu. Mezitím se nebe začalo zatahovat a chvílemi trochu sprchlo. U nejmenovaného " rybníka " dostal Čudla chuť se vykoupat. Nikoho to nepřekvapovalo, byla to typická Čudlovina (nebo Rajčovina ?) ale na konec si každý řekl "nu co, žijem jen jednou " ,a tak jsme v nejmenovaném rybníku skončili všichni.

Osvěžení parádní koupelí uprostřed šumavských kopců jsme se vydali dále k Poledníku. Přiznávám se, že poslední kilometr po náročném výšlapu byl opravdu kritický a nohy už mi přestávaly poslouchat, ale odměnou byl nádherný západ slunce mezi mraky na

vrcholku, kde se majestátně tyčila rozhledna Poledníku. Po příchodu jsem se ujal focení toho nádherného přírodního představení, kdy se zdálo, že hoří nebe, ale bratr Čára usoudil, že by to vyfotil líp a měl pravdu, něco z něho přeci jen bude! Poté někteří postavili stany v zastřešené části Poledníku, jediný Čudla usoudil, že spaní v zastřešené části terasy není nic pro něho, a tak si postavil stan o pár metrů dále, kde se nacházelo druhé nouzové nocoviště. Ráno nás probudil silný vítr a déšť. Sbalili jsme své noclehy, udělali skupinové foto u rozhledny a vydali se na zpáteční cestu směr Prášil. V Prášilech jsme se naobědvali v již dříve zmíněné restauraci U Michala, nabyli energie (bratr Čudla tam definitivně potvrdil svoje vítězství v letošní vandrovské etapové hře) a autobusem se vydali zpět do Železné Rudy a vlakem domů.

Musím uznat, že letošní vandr se velice povedl a zanechal ve mně neopakovatelné vzpomínky a doufám, že příští rok se sejdem opět v hojném počtu a budeme opět dobývat divočinu šumavských hor a kdoví, třeba překonáme Čudlovo zatím nepokořené prvenství ve vandrovské hře. Každopádně se máme zas celý rok na co těšit.

Sporták

Výprava na Karlštejn

Dne 22. září vyrazili skauti na Karlštejn. Sraz byl tradičně na přeštickém nádraží, kde jsme nasedli do vlaku směr Beroun. Tam jsme přestoupili na vlak City Elefant, který se všem přítomným dost líbil, byť jsme s ním jeli jen dvě zastávky. Ten nás zavezl do zastávky Karlštejn, odkud už jsme pokračovali po svých. Za všeobecného údivu z toho, že je všude tak málo lidí, jsme vystoupali na Karlštejn, který jsme si jen vyfotili a pokračovali jsme dál směr Malá Amerika... Cestou měli skauti vyhloubit do země díru 30x30x30 cm. To se jim po dlouhém a únavném boji nepovedlo, ale zato byli od hlavy až k patě zamazaní od všudypřítomného bahna. Amerika je přeci jen Amerika, a tak byli skauti šťastní, že mohou vidět kus světa a to ještě nevěděli, že se podívají i do Srbska. Pak následovala cesta na svatého Jana Pod Skalou, kam jsme ale bohužel z časových důvodů nedorazili a šli jsme zkratkou rovnou do

onoho Srbska na vlak. Cestou si skauti vyzkoušeli, jaké to je přenášet vodu jen za pomoci rukou a to ze studánky do připravené PET lahve.

Po pár minutách trápení jsme raději pokračovali dále. V Srbsku skauty čekalo vytoužené občerstvení v tamějším kempu. Ládovali se pizzami, smaženým sýrem i hranolky. Následná cesta zpět do Přeštic proběhla v klidu a my jsme stanuli opět na přeštickém nádraží plni dojmů z prožitého dne.

Panda

Výprava do Kdyně

Měli jsme být na autobusovém nádraží v pátek 5.10. okolo půl páté. Jenomže autobus měl zpoždění asi třicet minut! Proto jsme v Klatovech stihli autobus do Kdyně jen tak tak. Dojeli jsme do Dobříkova, když bylo něco kolem šesté hodiny. Dobříkov je malá vesnička blízko Kdyně, kde jsme bydleli v tamním kulturním domě. Řeknu vám, bylo tam tolik mrtvých much na podlaze, že jsme museli třikrát zametat. Poté jsme se vybalili a zatopili v kamnech, které se okamžitě rozpálili (zatápel bratr Sportřák). Po večeři jsme šli ven, byla

už tma. Hráli jsme na honěnou asi tři kilometry od chaty. Při cestě zpátky se zastavili Špunt a Křoví za rohem. Já nevím co se tam dělo, ale vím to, že se vrátili do chaty až za půl hodiny a Špunt měl pořádně promočenou bundu. Po další půl hodině jsme museli jít spát.

V sobotu ráno jsme se sbalili na výpravu. Jakou? Přece na dvě zříceniny a jednu rozhlednu kolem Kdyně. Koráb, Rýzmerk a Herštejn. Na Korábu jsme byli nejdříve. Je tam plechová smradlavá vysoká hnědá rozhledna. Poté jsme šli na Rýzmerk. Mezi Rýzmerkem a Herštejnem jsme si opekli buřty. Když jsme došli na Herštejn, tak si koupil Sport'ák jedno Rýzberské pivo. Nakonec jsme završili výlet dvouhodinovým pobytem v místním aqvaparku, který je

na okraji Kdyně. V aqvaparku, kdo už tam byl, ví, že je tam mnoho atrakcí, třeba vířivky, tobogán a plavecký bazén se skákaacími bloky. Když jsme se osprchovali a osušili, tak jsi někdo koupil v bufetu hranolky nebo párek v rohlíku a hamburger. Vrátili jsme se zpět do Dobříkova po modré značce. Vrátili jsme se už za tmy, tak už jsme nešli ven. O desáté hodině jsme šli spát.

Ráno jsme už museli pomalu balit věci do batohu, protože jsme měli odlet už kolem poledne. Ale někteří ještě neuměli balit. Ty co to uměli, jeli zpět se skoro stejně zabaleným batohem. Zatím co ti, kteří to neuměli, nesli více věci v ruce než v batohu. Nějaké problémy vždy

nastanou. V sobotu ráno vedle mě přistálo rajče, které hodil Jogurt o stěnu. Byl flek na stěně i na podlaze. Ale to jsem jenom odbočil z původního vyprávění: šli jsme na nádraží v Dobříkově, abychom sedli na vlak do Klatov, ale v Klatovech jsme měli opravdu rychlý přestup - za minutu nám měl jet vlak do Přeštic. Stihli jsme to tak akorát. Jak jsme vlezli do vlaku, hned jsme se rozjeli. Ze svačiny na cestu domů mi zbývalo jen jablko. Když jsem ho jedl, tak jsem se nad něčím tak zamyslel, tedy nevím ani nad čím, ale to jablko my vypadlo na podlahu a kutálelo se přímo k Rajčákovi a ten ho vzal a vyhodil do koše. Za malou chvíli jsme dojeli do Přeštic.

Já si myslím, že tento výlet byl velmi povedený, protože jsme se sešli v hojném počtu, bylo nás asi patnáct. A rozešli jsme se domů.

Kulich

Víkendovka světlušek v Kašperských Horách

Od čtvrtka 27. 9. do soboty 29.9. obývalo krásnou chatu v Kašperských Horách deset světlušek, skautky Miki, Perník, Borůvka a Kostík a já s Haníkem. Jak jsme si to užily, vám přiblíží zápis z deníku světlušky Lucky .

Nejdřív jsme jeli vlakem do Klatov a pak tlačítkovým vlakem (všude měl tlačítka) do Sušice a ze Sušice mini autobusem, kde bylo strašně málo místa! Konečně jsme dorazily na chatu a byla fakt luxusní (byla bílá a měla luxusní vybavení). Ubytovali jsme se.

Pozn. Kiki: Po večeři světlušky čekala soutěž plná vědomostí Riskuj a noční hra v blízkém lesíku. Při praskajícím ohni v krbu se nám krásně zpívalo a některým i usínalo.

Je pátek, což znamená, že je státní svátek Václava. A nás čeká celodenní výprava. Byla strašně dlouhá, tedy alespoň pro mě. Cestou jsme hrály různé hry na body po družstvech. Naše družstvo vyhrálo o 3 body, ale poklad našlo to druhé družstvo, takže to skončilo nerozhodně.

Pozn. Kiki: Slunečné počasí nám celý den příjemňovalo cestu z Kašperek na Rejštejn, Radešov, malebnou vesničku Opočno a vrcholový výstup na hrad Kašperk. Dlouhé a náročné stoupání bylo odměněno úspěšným nalezením pokladu. Občerstvily jsme se u

hradního kiosku a posledních pár kilometrů do chaty už jsme seběhly jako nic. Unavené nožky a těla rychle zregenerovala a po polévce a bramborovém guláši jsme se mohly pustit do dalších her a taneční zábavy.

Ráno jsme měli ke snídani toustůvek s nutelou. Bylo to moc dobré. Pak jsme masírovaly Miki a Borůvku a moc nás to bavilo. A pak byl oběd a pak jsme zase masírovaly. Hrály jsme hry a pak už přijeli moje rodiče a rozloučila jsem se byl konec.

Pozn. Kiki: Lucka zapoměla zmínit, že dopoledne jsme navštívily šumavské návštěvnické středisko přímo v Kašperských Horách, které je zaměřeno na

ekologickou výchovu. Světlušky si vyzkoušely různé skládačky se zvířaty, prolezly liščí noru, prohlédly sbírky šišek, plodů, kde je nejvíc zaujala výstava výtrusů. Venku se vyřádily v dětském koutku na prolézačkách a houpačkách. Zbytek dopoledne jsme využily k plnění Lucerny a Nováčků.

Celkově bych akci zhodnotila nad očekávání kladně a ráda bych poděkovala skautkám za pomoc a za vytvoření skvělé atmosféry.

Kikina

Oldskautské brigády na Březníku

Podzimní oldskautská brigáda na zvelebování a údržbu našeho tábořiště se již stala tradicí. Letošní podzim však oldskauti nejeli jako obvykle na Drnovku, ale vyrazili na naše druhé tábořiště – Březník. Několik oldskautů si udělalo malou „předbrigádu“ již o týden dříve, aby dovezli a usadili dřevěnou podlahu do srubu. Samotná brigáda probíhala o víkendu 5.-7.10. Někdo na Březníku strávil celý víkend, ostatní pak dle svých časových a zdravotních možností. Počasí nám v sobotu velmi přálo, a tak se stihla dodělat podlaha, posekalo se tábořiště, zakryla poslední stěna srubu a nahodila kamna. Srub je tedy nyní již téměř hotov, ale zvelebování tábořiště tím určitě nekončí. Plánuje se postavení suchého WC a srovnání terénu. Velký dík patří všem, co se na budování tábořiště podíleli a určitě i dál podílet budou.

Koza

Protlak– časopis roverů a rangers střediska Příchovice

Vychází 4× ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **redakční rada:** Skřítek(skautky), Rajče(RR,vlčata), Kiki(světlušky), Čára(skauti), Laka(oldskauti)

kontakt: Josef Volf, Příchovice 237, Přeštice 33401, volf.jo@gmail.com

vyšlo: 21.10.2012 **neprodejně** <http://prichovice.skauting.cz>